SVETELNÉ ROKY®

11

UPÍR Z FERATU

Země vzniku : ČSSR, 1981
Kamera : Richard Valenta
Scénář : Jan Fleischer, Juraj Herz
Hudba : Petr Hapka
Režie : Juraj Herz
Hrají : Jiří Menzel, Dáša Veškrnová,
Jana Březková, Jan Schmidt aj.

Nic naplat. Musím to konstatovat. Ke skutečnosti, že Josef Nesvadba je v současnosti ve světě nejznámějším československým spisovatelem SF (a tudíž asi i nejpřeklédanějším), je nutno připojit i fakt, že podle jeho literárních nápadů točí naši filmaři nejvíce filmů. Z Nesvadbovy dílny vyšly scénáře k filmům "Zabil jsem Einsteina, pánové", "Slečna Golem" a "Zítra vstanu a opařím se čajem", k televiznímu seriálu "Bambinot", jeho nejméně čtyři povídky poskytly námět : nejprve "Ztracená tvář", potom současně "Tarzanova smrt" a "Blbec z Xeenemünde", jako čtvrtá "Upír LTD" (ve filmovém zpracování "Upír z Feratu - název poplatný prvnímu filmovému Draculovi "Upír Nosferatu"). Zatímco Tarzanova smrt a Blbec z Xeenemünde posloužily režisérovi Jaroslavu Balíkovi téměř jako scénář, Jan Fleischer a Juraj Herz si z Upíra LTD vzali jen základní motiv auta jezdícího na lidskou krev; ani jedna z jednajících postav se neobjeví ve filmu, z britských ostrovů se děj přesouvá do vnitrozemí ČSSR, z krátké skicy v knižní podobě se stává ojedinělý exemplář dosavadní československé kinematografie - SF horror (nebyl by to však český film, kdyby se v něm neobjevilo, tu a tam, dost často, humorných okamžiků).

Doktor Mrázek ze sanitky je z jednoho úhlu pohledu spokojený člověk. Za volantem jemu přiděleného vozu 1203 s červeným křížem života sedává blondatá Mima, dívka doktorova srdce - usměvavá, odvážná, chápavá. Z úhlu druhého můžeme v Mrázkových očích dost často uzřít výraz hrůzy, plynoucí z velice razantní a riskantní jízdy mladé řidičky. Lidé za volantem sanitky musí umět jezdit rychle, ale zároveň bezpečně - nesmí si splést silnici se závodním okruhem ...

Na telefonickou prosbu o pomoc při ohrožovaném zdraví je třeba reagovat rychle. Mima to ví. I Mrázek. Přesto Mimu krotí. Zbytečně. Protože řidička se právě na silnici setkala s vozem, o kterém tajně sní, o jehož rychlosti si nechává zdát, jehož parametry ji "straší" i ve dne. Řidič za jeho volantem není skrz tmavé sklo vidět; snad proto se černý vůz pod jeho vedením chová ke svým daleko pomalejším a konstrukčně i karosářsky méně odvážnějším čtyřkolým kolegům bezohledně a povýšeně. Tak moc, že k rozhořčenému Mrázkovi se připojí i nejprve okouzlená Mima. Stíhat provinilce však oba dva stačí jen pohledem ...

Ulice končí číslem 15 v polích; č.p. 35, udané do telefonu neexistuje. Zase nějaký nejapný žert ...

Omyl !! Proti sanitce se ve vilové ulici objeví nízký černý sporťák s ojediněle řešenou karosérií, typický závodák. Amplitudu prvních impulsů hněvu trochu sníží zjištění, že za volantem Feratu (vůz dostal jméno tradičně podle mateřské firmy) je mladá žena. Ukáže se, že to byla ona, Luisa Tomášová, kdo zavolal sanitku na neexistující adresu. Ukazuje Mrázkovi chodidlo pravé nohy, kde v oblasti bříška palce má ohromnou podlitinu. Mrázek, spíše lékař než motorista, usuzuje na nějakou konstrukční vadu automobilu. Luisa dovolí Mimě sednout si za volant Feratu. V okamžiku, kdy se Mimou zavře odklápěcí střecha (jediné dveře Feratu), objeví se blondaté řidičce v očích podivný lesk, jako kdyby mělo auto telepatickou schopnost vnutit svému pasažéru soustředit se jen a jen na jízdu. Když potom Mima vystoupí, potvrdí Mrázkovi pochyby : s tím vozem není něco v pořádku ...

Klapnou dveře sanitky, zavře se odklápěcí střecha. Oblak prachu.

Nenápadný začátek, trochu rozvláčný, možná až příliš upovídaný a umluvený. Události však nyní naberou sedmimílové tempo. Tak rychlé, že nedovolí režisérovi použít více než jen náznaky. Vzhledem k uměleckým kvalitám Juraje Herze lze usuzovat, že takovouto polohu vyprávění zvolil úmyslně. Ovšem asi tím odradil nejednoho diváka od pozorného sledování filmu. O to více pak unikaly souvislosti. Mnohé bylo nutno si domýšlet, z plátna (televizní obrazovky) se ozývala protichůdná tvrzení, nikdo z jednajících postav však svým jednáním nenaznačil, že zrovna tahle verze je ta pravá. Tak trochu jsem si připadal jako při sledování TV seriálu Rozpaky kuchaře Svatopluka. Ve sporných místech si diváci vybrali variantu pokračování děje podle svého, stejně se však za chvíli linie příběhu vrátila na jednu, předem stanovenou úroveň, vrátila se tam, kde ji chtěl režisér mít. Takovýchto míst bylo ve Feratovi několik - vůbec neovlivnila další průběh filmu, jen zamotala sledujícímu hlavu.

Tudíž : vždy píšu obsah filmu podle vlastního pochopení děje, tentokrát sehraje subjektivní faktor zvlášť významnou roli; způsobí nejen jiný sled událostí, možná jiný výklad chápání vašeho, také podstatné zkrácení líčení děje.

Při zpáteční cestě zpozorují Mrázek s Mimou na poli havarované auto Luisy Tomášové. U zraněné jsou sice první, ovšem vzápětí přijíždí firemní sanitka, servisní vůz firmy Ferat, televizní přenosový vůz, spousta zvědavců. Trenét Luisy Tomášové do kamery vehementně tvrdí, že se vlastně nic nestalo, ovšem Mrázek se protlačí mezi něj a objektiv a ještě vehementněji prohlašuje, že nehodu způsobila technická závada na vozidle. Dovolává se svědectví Mimy; ta však do kamery slova dr. Mrázka nepotvrdí.

Kolem firmy Ferat se začnou točit kola senzací.

Luisa Tomášové zraněním, způsobeným nehodou, podlehne. Mrázkovi připadají okolnosti její smrti natolik podivné, že se rozhodne vypátrat bližší podrobnosti. První překážkou se ukáže skutečnost, že mrtvola zmizí z pitevny nemocnice do pohřebního ústavu dříve, než si ji Mrázek stihne prohlédnout. Navíc : Mima, do které je skrytě (někdy i pro sebe samotného) zamilován, přijme nabídku Trenéra z Fe-

ratu převzít po Luise Tomášové ve stáji firmy zodpovědnou úlohu pilota č.1. Mrázkovi připadá, jako kdyby byla Mima nadrogované ...

Mrázka vyhledá jakýsi muž. Hubené postava, rozcuchané vlasy a neupravený plnovous, rozevlátý balonák, plandavý oblek. Takhle nějak vypadá uprchlý chovanec psychiatrického ústavu. Možná, že by stejně nahlížel na nezvaného hosta i Mrázek, jenže ... Jenže muž tvrdí něco, co plně zapadá do Mrázkových, hmatatelnými důkazy nepodložených teorií, tvrdí něco, co z něj rázem udělá Mrázkova spojence : Tomášová nezemřela jen tak nějak obyčejně po autohavárii. Auto, ve kterém jezdila, jako pohonnou hmotu používá lidskou krev. Řidičovu krev. Její krev. Je to auto-upír. Stejné nebezpečí teď hrozí i Mimě. Musíme odhalit nesmyslné a zločinné počínání firmy Ferat...

Na scéně příběhu se objeví sestra Luisy Tomášové, k nerozeznání jí podobná; tělo, které tvrdí, že Luisa není mrtvé; snové vize, ve kterých Mrázka přepadají upíři a požírá obludně živý motor černého závodního automobilu; obchodní ředitelka firmy Ferat, toužící po slávě, úspěchu, penězích, všechno zařídit pro sebe a pro svého šéfa...

Blíží se rozhodující závod. Čím více Mima trénuje, tím více sil ztrácí, její život připomíná cestování pěším způsobem po tenounkém hřebeni, který odděluje údolí smrti od údolí žití. Mrázek s pomocí vousatého muže připravuje závěrečný úder proti firmě Ferat, chce využít televize a psaných sdělovacích prostředků ...

Ferat dlouho jezdí v hloubi startovního pole soutěžních vozů, pak dlouho vede. Najednou zničehonic havaruje. Mrázek nehodu sleduje v přenosovém voze na několika obrazovkách. Dostatek kamer snímé události na trati. Vozy jiných stájí soutěží dál ... zpoza terénní nerovnosti, za níž nuceně zastavil havarovaný Ferat, vybíhé ženské postava v černé závodnické kombinéze ... za ní dva muži ... Ferat je znovu na trati ...

Ferat nakonec vyhraje, Mima je oslavována jako fenomenální jezdkyně na ještě fenomenálnějším autě. Mrázek provádí před kamerami "senzační" odhalení. Jenže všechno je úplně jinak; a když se události po závodě uklidní, vysvětluje Trenér Mrázkovi jak jinak :

Ano, Luisa Tomášová je mrtvé, ale zahynula až při neštastné havárii v samotném závodě. Jízdu dokončila Mima. Luisina sestra pochopitelně neexistuje. Byla to Luisa. Neuvědomoval jste si, že sloužíte firmě Ferat jako báječný zprostředkovatel reklamy. Během krátké doby jste se zasloužil o nesmírnou popularitu této stáje ...

Následující fakt sice nebyl ve filmu přímo předestřen, ale já jej tak pochopil : vousatý muž, který podporoval Mrázka v jeho tažení proti Feratovi, nebyl nikdo jiný, než sám nejvyšší šéf Ferata.

... mě vyhodili, vás vlastně znemožnili ... to je vše ...

Ano, bylo by to vše, kdyby ... Jak krásně by se z horrově laděného, vlastně SF příběhu mohla stát past na diváka, kdyby ...

Kdyby poslední záběry filmu nepatřily Mimě, jak omámena sedá za volant Feratu a s nohou pevně přiloženou na plyn uhání po silnici. Z jejího pohledu i celkového vzhledu tváře zcela jasně vyčtete jediné : klesající hladinu krve v jejích žilách !!!!

MAD MAX III.

Země vzniku : Austrálie, 1985
Kamera : Dean Semler
Scénář : Terry Hayes, George Miller
Hudba : Maurice Jarre
Zpívá : Tina Turner
Speciální efekty : Mike Wood
Režie : George Miller, George Ogilvie
Hrají : Mel Gibson, Tina Turner, Helen Buday, Frank Thring, Bruce Spence, Robert Grubb aj.

I.

Svět po třetí světové válce skýtá neutěšený obraz. Celá planeta je vysušená, města rozbitá, rozvaliny se pomalu rozpadají na prach. Zbytky lidstva se shromažďují mimo trosky měst, v pouštních oázách. Ovšem bez jakéhokoliv sebeovládání. Oblečení ve zbytcích oděvů, v kůžích posledních zvířat, ozdobeni svazky drátů, tranzistory, zavěšenými na světlovodných kabelech. Nikdo již nezná účel těchto věcí. Kromě pár jedinců.

II.

Pouští se kodrcá podivný vůz. Jeho vozka spí. Nečeká nijaké překvapení. To je ovšem chyba, protože se zčistajasna objeví na obloze malé letadélko, jehož Pilot na vůz zaútočí; vozka se lekne a z vozu spadne. Potah se splaší a peláší pryč. Dlouhovlasý muž přišel o všechen majetek. Zůstalo mu jen to, co měl bezprostředně u sebe. Na voze zbyla opička. Shazuje z rychle jedoucího prostředku, co jí pod tlapky přijde. Muž tak najde boty, které si ihned obuje, a malou píšťalku, která kdysi vysokým tónem zřejmě přivolávala zaběhnutého psa. Max si ji zastrčí za opasek a vykročí pěšky k obzoru.

Pěšky. Sám. Opět sám. Stále sám. Za štěstím, které ztratil a které už nenajde. Za životem, který žije i nežije, o kterém není přesvědčen, že by ho měl žít.

Jedním z míst, kde se shromažďují zbytky lidí, je Země klidu. Vchod je jeskyní, tomu, kdo jí projde, se naskytne pohled na nevelkou planinu s množstvím nuzných příbytků a jedním honosnějším, se zachovalým kolejištěm, mizícím kdesi v dálce, a spoustou nepolepšitelně vypadajících kreatur, zvoucích kdysi lidé.

Země klidu. Jméno, které naprosto neodpovídá svému držiteli. Hrstka dobrodruhů nejhoršího zrna, pod vedením Ženy, výměnným obchodem poskytuje všechny možné i nemožné neřesti světa. Alkohol, drogy, ženy, muže, násilí, krev. Všichni, kdož vstupují, musí u Úředníka, tlustého a odporného to chlapa, složit poplatek; plešoun určí, na co má příchozí nárok. Platí se vším. Zbytky aut, televizorů, kožešinami, drahokamy, zlatem. Úředník má k ruce čtyři všehoschopné kreatury, vedené Morem. Mor je oblečen do kožených pásů, za nimi nože, nad hlavou, na tyči, nosí bílou masku a vlasy. Výraz masky i jeho obličeje si věrně odpovídají - naprostá otupělost a tupost. Se svými kumpány rovná Mor všechny spory. A všechny srovná ke spokojenosti strany svého

zaměstnavatele.

Do Země klidu donesou nohy i Maxe. Chce k Úředníkovi. Potřebuje zpět své auto, benzín. K čemu ? Musí dál.

V davu narazí na prodavače vody. Ten na zázrakem fungující motorce vyřvává na potencionální zákazníky slogany o čerstvé pitné vodě. Max si pravdivost jeho slov vyzkouší kapesním detektorem radioaktivního záření. Zapnutý signalizační reproduktor hlasitým pískáním zveřejňuje naměřené zamoření. Max jen mávne rukou. Prodavač se na oplátku pouze usměje. Nekoupíš ty, koupí jiní ...

Od samého začátku věcného, leč krátkého, rozhovoru je poznat, že Max si s Úředníkem má o čem povídat. Skoro jako kdyby měl Max u současné vrchnosti nějaké dluhy /nebo naopak ?/, skoro jako kdyby jedna ze stran neplnila dříve dohodnuté podmínky.

Nakonec nezbyde Maxovi nic jiného, než chytit Úředníka pod tučným krkem. Mor a jeho podřízení jdou okamžitě do střehu, ale Úředník je rázným gestem zastaví. Právě se rozhodl Maxovi splnit jeho požadavek : alespoň hodinovou audienci u Ženy.

Druhým předpokladem / tím prvním je fakt, že Max je dostatečně zajímavý a využitelný muž/ pro uskutečnění rozmluvy s vládkyní oázy je odevzdání všech zbraní, aby jich nemohlo být použito k atentátnickým účelům. Maxovi chvíli trvá, než u příslušného okénka arzenál vyloží: spouste pistolí, granáty, bodné i sečné zbraně. Desítky kilogramů kovu, desítky měsíců naděje na přežití ...

Nevelké planině za jeskyní vévodí, jak již bylo řeč, jedna honosnější budova. Možná, že výstižnější by bylo spojení "sídlo v oblacích", neboť do příbytku, umístěném asi tak padesát metrů nad zemí na ocelové konstrukci, je možno dostat se jen výtahem - plošinou bez zábradlí, do výšky stoupající jen za přispění lidské síly podmaněných otroků. Otroků; lidí, kteří se nějak provinili proti hrstkou mocných vytvořeným zákonům. Třeba chtěli zahnat hlad, chtěli se možná napít ze studénky nebo se třeba jen "bezdůvodně" smáli ...

Morova jednotka s Maxem uprostřed se prodírá živě kšeftujícím davem směrem k Ženinu sídlu. Zpovzdálí skupinu mužů pozoruje Pilot. Hlavně Maxovi věnuje tichým úsměvem zdobenou pozornost ...

Příbytek Ženy není příliš velký. Pouze tak vypadá. Na plošе zhruba tak čtyřiceti metrů čtverečních jsou totiž jediným zařízením stolek s mísou na ovoce a stoličke pro hráče na sexofon. Stěny bungalovu tvoří průsvitné modré hedvábí. Na co pevnější stěny s větší izolační schopností, když kolem je jen poušť. Všude na světě je vlastně jen poušť ...

První kontakt je na zdejší podmínky poměrně zdvořilý. Žena se usmívá, nabízí Maxovi z mísy vzácnou šťavnatou ovocnou pochoutku. Sama si bere červené jablko a rázně se do něj zakousne. To je signál pro přítomnou osobní stráž. Muži se vrhají na Maxe. Instinkty bývalého policisty jsou naštěstí rychlé. Přesnými a jistými pohyby zkušeného bojovníka Max stráž rozmetá, nezalekne se meče ani těžké sekyry. Mora dokonce zdvihne nad hlavu a mrští ho skrze hedvábný závěs ven. Hozený se v poslední chvíli zachytí konstrukce a vydrápe se zpět na plošinu. Zasáhnout znovu do boje mu není přáno. Žena ukončí nerovně zamýšlený souboj tím, že zamíří na Maxe kuš, podobající se pistoli.

"Jsi první, kdo v testu obstál. Teď se nemusíš už ničeho bát. Naopak, mám pro tebe návrh." Žena sklopí zbraň a s uznáním v očích kyne Maxovi, aby jí následoval k periskopu. Zaostří a pustí Maxe k okuláru.

Periskop umožňuje pozorovateli zřít podzemní energetické království : v jeskyni jsou desítky prasat, po zdech se vine složité potrubí, míhají se muži, kteří jsou v okovech - jako otroci. Na zvýšené podlaze, nad jakousi lokomotivou s kabinou auta, stojí stráž v čele

s podivnou bytostí ... vlastně dvojbytostí. Chlap jako hora, hlavu přikrytou plechovou přilbicí, na zádech má sedátko, v něm sedí trpaslík.

"Dohromady jsou jedna bytost, rozum a síla. Master-Blaster. Master je rozum, Blaster síla. Šéfují výrobě elektrické energie; získávají ji z metanu, uvolňujícího se z prasečího hnoje. Chci se jich zbavit. Jsou jediným nebezpečím pro mou moc."

Návrh je jednoznačný. Zbývá jen vymyslet způsob, jak ho realizovat ...

III.

Max kydá hnůj společně s otroky. S jedním se sblíží. I s jeho malou opičkou. Max musí tvrdě pracovat; přesto je ve střehu, aby využil první příležitosti ke kontaktu s Master-Blasterem.

Dvojbytost prochází svým podzemním královstvím. Její kroky směřují k autu, pod nímž se lopotí s namontovanou náloží jedna ze strážních goril. Master se zlostným hlasem a vzrušenou gestikulací ptá, kdy už konečně bude nálož odstraněna. Mechanik vysvětluje : je to důmyslný mechanismus, nevím, co s ním. Stačí se ho dotknout nebo otočit klíčem zapalování - obojí vede k explozi.

Maxova chvíle konečně přišla. Automobil je jeho /další náznak toho, že Max měl se společností ze Země klidu v minulosti něco do činění/, mechanismus zná - vždyť ho sám konstruoval : kdyby chtěl někdo odčerpat benzín z nádrží ... bum !; kdyby chtěl někdo nastartovat za účelem krádeže celého auta ... bum !

Max vystupuje z jednotvárné řady podřadných kydačů.

"Odstraním tu nálož. Auto je moje. Ovšem něco za něco ..."

Ovšem něco za něco ... Tohle neměl Max říkat. Ostrá slova se pro Blastera rovnají útoku. Chytá Maxe pod krkem a zvedá ho dvacet centimetrů nad zem. Vax sotva může dýchat.

"Takhle se mnou nemluv," volá cholerický Master. "Buď tu nálož odstraníš nebo ..."

Max souhlasí. Samozřejmě po svém. Usedá za volant a spouští sirénu doprovázenou oranžovým světlem otáčejícího se majáku. Vznikne zmatek, Blaster se dokonce chytí za přilbici v marné snaze zacpat si uši a počne se bolestivě svíjet. Master vypadne ze sedačky. Maxe si nikdo nevšímá. Max může tudíž bleskově naučeným pohybem zmáčknout důmyslně ukrytý spínač. Nikdo neví, kde je. Může ho opět kdykoliv zapojit.

Aby si ověřil svůj poznatek o slabině Blastera, vytahuje zpoza opasku stříbrnou píšťalku. Dlouze zapíská. Blaster opět reaguje svíjením se. Vysoké tóny mu zjevně nedělají dobře, zbavují ho veškeré koncentrace, síly, moci. Max proti údajně neporazitelnému silákovi našel zbraň.

Následuje okamžitá návštěva u Ženy. A přicházejí i konkrétní podmínky : chci zpět auto, navrch benzín a potraviny. Už vím, jak na něj.

Žena souhlasí. Vysvětluje Maxovi, jak dosáhnout toho, aby Blaster přistoupil na souboj muže proti muži ...

Dvojbytost už nemusí chodit pěšky. Vozí se teď na Maxově autě. Tím ovšem dává Maxovi do rukou záminku :

"Stůj ! To auto patří mně !"

Blaster chce opět odpovědět použitím síly, ale kolem stojící, samozřejmě Ženou zmanipulovaní muži začnou volat "Kopule, Kopule". V Zemi klidu totiž existuje svérázný způsob řešení sporů. Něco podobného jako gladiátorské hry, něco jako poslední zbytky sportovní vášně. Ohromná, z mříží udělaná kopule. Dva muži vejdou dovnitř. Mají právo použít jakékoliv zbraně, které je jim dána /i nedána, když se jim ji podaří dovnitř pronést/ k dispozici. Jen jeden z nich může vyjít ven živý. Druhý ne; ten musí zemřít. Blaster podstoupil již mnoho takovýchto soubojů. Chromnou silou přemůže každého protivníka. Je jasným favoritem.

IV.

Každý souboj v Kopuli je pro Zemi klidu svátkem. Lidé ověsí mřížoví jako včelí roj vous nepozorného včelaře. Křičí, povzbuzují, fandí, sázejí se. Do předem připravených úchytů ve vrcholu Kopule putují zbraně : motorové pila, ohromná palice, železný oštěp. Na podlahu Kopule jsou přivedeni dva - Blaster a Max. K tomu určení pořadatelé je šněrují do gumových šlí, které jsou uchyceny taktéž ve vrcholu Kopule a které umožňují aktérům vysoko skákat a rychle se přemísťovat.

Souboj může začít. Po nezbytném projevu místního "kouzelníka a mága" dává Žena pokyn. Extáze davu dostupuje maxima. Jen jeden muž je zdánlivě klidný - Pilot. Je opět v blízkosti Maxe. V jeho očích je téměř vidět jistotu : Max nemůže prohrát ...

Na život a na smrt. Hned od začátku je však skoro jasné, že Max bude bojovat pouze o to, aby smrt přišla za co nejdéle. Zuřivým a mocným výpadům Blastera se mu chvíli daří unikat poměrně úspěšně, protože síla a zuřivost neimplikují přesnost. Ovšem běda, když Blaster Maxe zachytí. Rány mocných pěstí tvrdě dopadají, sevřený hrudník poté nemá možnost nasát sílydárný kyslík. Pak Blaster mocně mrští Maxem o mříže. Max zůstane chvíli otřesen. Blaster se vymrští pro oštěp a dlouhým ostřím /je to jakási narovnaná kosa/ a rozeběhne se proti Maxovi. Ten v poslední chvíli uniká. Gumové šle mu umožní téměř bez námahy uchopit ve velké výšce umístěnou motorovou pilu. Dopadne na nohy a startuje motor. Ten nenaskakuje. Čtvrtý pokus, pátý. Blaster útočí kosou.

Konečně.

Motor zavrněl. Jako kdyby vlil zároveň sílu i do pohybové soustavy Maxe. Blaster je nucen přejít do obrany. Avšak ne na dlouho. Organizátoři chtějí udělat souboj za každou cenu zajímavý, a tak benzínu do pily mnoho nedávají - motor umlká. A Blaster je opět na koni. Sráží Maxe jednou ranou k zemi. Využívá soupeřova postavení, skáče mu na záda a chová se na nich jako na trampolíně. Max si vzpomene na píšťalku - přišla její chvíle. Vytahuje ji a pokouší se zapískat. Ale údery Blasterových nohou jsou mocné. Ranami vynucené prudké vydechnutí vyrazí Maxovi píšťalku z úst. Je ztracen. Ne, podaří se uskočit zpod bucharu silných nohou.

Max sbírá z prachu kosu a jedním seknutím přetne Blasterovy šle. Rázem se ocitá v ohromné výhodě. Samozřejmě, že ne na dlouho. Blaster není co se týče boje moc hloupý, a tak se Max z výhody nepřetatých kšand neraduje ani šedesát sekund. Maxe před současnou zbraní Blastera /mohutnou palicí/ ochraňují pouze rychlé nohy. Jakmile ho Blaster dostihne ....

V prachu se zatřpytí píšťalka. Dva pokusy sebrat ji nevyjdou. Teď.

Ostrý zvuk zbaví Blastera síly . Obr se chytá za hlavu, neustále krytou železnou přilbou, a přestává se věnovat boji. Max s píšťalkou

v ústech a s pelicí v rukou rozhoduje souboj ve svůj prospěch. Blaster je už na zemi, teď mu rána vedená zespodu sráží helmu. Poražený leží na zádech. Max se rozpřahuje a pomalu se blíží k bezvládnému tělu. Chce udeřit, chce zasadit smrtelnou ránu. Musí. Podle pravidel, na která přistoupil, musí. Pelice mu ale pokleslo. Až nyní má totiž možnost pohlédnout soupeři do tváře. Zjištění je překvapivé : dívá se do tváře debilního člověka, jehož IQ je určitě hodně nízké. Blaster se na svého kata naivně usmívá.

Do arény vběhne Master. Diváci ztichnou, čekají, co se bude dít. Master prosí o milost pro svého ochránce . On jediný věděl, co se pod maskou skrývá.

Dav se pomalu probouzí. Chce smrt. Podle pravidel. I Žena svou gestikulací naznačuje Maxovi, aby pokračoval - souboj ještě neskončil. Ale Max odmítá. Kdyby býval byl věděl, s kým má bojovat, určitě by do Kopule nevešel.

Všechno řeší Mor. Šíp z kuše se zaryje do hrudníku bezmocného Blastera. V podstatě stejným způsobem chce odměnit i snahu Maxe, ale dav /začal muž, se kterým se Max seznámil při práci u prasat/ skanduje : Dva muži dovnitř, jeden ven. Dva muži dovnitř, jeden ven ...

Žena se stala, Blasterovou smrtí počínaje, nejmocnější bytostí v Zemi klidu. Nemůže si proto dovolit despotickým způsobem porušit její zákony. Rozhodne Maxe z Kopule propustit; ale zároveň použije jiný zákon : provinil jsi se proti závazným pravidlům hry, musíš se tudíž podrobit Osudu. Podrobení je následující : předvedou Maxe před kulatý stůl, který se otáčí kolem osy ve svém středu. Plocha stolu je rozdělena na mnoho polí, v nichž jsou různé nápisy. Milost, smrt, amputace, vyhoštění apod. V každém poli je navíc kulatý otvor a pod stolem svítí žárovka; kterým otvorem na Maxe po zastavení desky dopadne světlo, příslušný nápis v poli rozhodne o osudu provinilce.

V.

Max roztáčí stůl.

Zákon třecí síly je nemilosrdný. Pohyb se zpomaluje, intervaly záblesků světla skrz otvory se zkracují.

Smrt v poušti ...

Maxe přivážíí pozadu na koně, na hlavu mu dají velkou papírovou masku. Kůň má za hlavou přivázanou tyč, na jejímž konci visí lahvička s vodou. Nevinné zvíře se rozeběhne za životadárnou tekutinou.

Žena se svými pochopy ovládla výrobu energie. Nyní se může pomstít Masterovi za to, že musela nahlas pod nátlakem vypnutí zdrojů vykřikovat : "Pánem Země klidu je Master-Blaster." Trpaslíka strčí mezi prasata a nutí ho tím, aby pro ně pracoval.Sice zabili Blastera, ale nezískali znalosti Mastera. Teď využívají nemilosrdnost prasečích těl, aby trpaslíka zlomili. A Master než by zemřel, raději přistoupí na spolupráci.

Stráže jsou zaujaté jednáním s Masterem. S Maxem sympatizující Otrok využívá nepozornosti a zaujetí hlídačů a posílá za svým přítelem malou opičku s měchem plným vody.

Kůň pod Maxem padá vysílením. Maxovi se podaří uvolnit se ze řemenů, ale příliš pozdě. Voda lahvičku již dávno opustila v plynné podobě. A aby neštěstí nebylo málo, začne se Maxovi písek pod nohama propadávat do země. Pohyblivé písky ... Kůň mizí v centru utvořivšího se kráteru, Max se snaží dosáhnout jeho vrcholu. Daří se mu. A aby úspěchu nebylo málo : nahoře na Maxe čeká opička s tekutým zlatem. Max lačně polyká ...

A neodpustím si to. Ať se v jakémkoliv filmu /SF, western, komedie, thriller/ dostane hrdina do neznází s vodou a padá v poušti vysí-

lením, vždy se při spásném setkání s vodou chová, jako kdyby tekuté směsi vodíku a kyslíkem v poměru 2:1 měl nejméně hektolitr: voda mu smáčí všechno možné, jen ne na troud vysušené rty a hrdlo.

Voda dodá Maxovu organismu novou energii.

Nevnímá, jak dlouho jde; jednoho dne ale padá, již nemá sílu se zvednout, zůstává ležet, zavírá oči. Písek začíná zrníčko po zrníčku přikrývat jeho tělo.

VI.

Lara je lovkyně malé skupiny dětí, bydlících ve skalní oáze. Její oděv je věrným obrazem oblečení pravěkých lidí : kolem pasu a hrudníku má omotány kůže - toť vše. Na zádech má luk a šípy, v ruce oštěp.

Lara narazí na téměř zasypaného Maxe. Vyrobí provizorní seně z jedné kůže a z oštěpu, aby mohla Maxe dopravit do bezpečí vlhkostí obdařené oázy. Když se Lara s břemenem přiblíží ke skalní průrvě, kterou se vchází do oázy, zahaleká. Jako odpověď vyběhne tlupa dětí, oblečených stejně jako Lara. Lovkyně kmene na ně volá : "Našla jsem ho !" Že by Maxe čekali ? Měl se k nim vrátit ? Pletou si ho s někým ? Co ho čeká ?

Uprostřed skal v poušti je malé jezírko. Kolem trochu zelené vegetace. S materiálním zabezpečením prvobytně pospolné společností zde žije několik desítek dětí, ve věku 7 až 18 let. Pravda, mají výrobky z 20. století, ovšem používají je ke zcela odlišným účelům : tištěný spoj jako ozdobu na krk, pušku coby hůl, gramofonovou desku jako prostředek k bohoslužbám, náboje do pušky coby zvonky. Žijí zde odříznuté od světa, v relativním bezpečí, žijí zde v očekávání příchodu kapitána Walkera, který je má letadlem dopravit do Města zítřka. A Lara byla v poušti Walkera hledat. A našla Maxe.

VII.

Veškeré umění dětí se nyní soustřeďuje na záchranu života Maxe. Ošetří ho, oholí, nakrátko ostříhají, ve dne v noci hlídají, kdy se probere. Když se tak stane, Max se po prvním rozhlédnutí po místě, kde se nachází, značně poleká. Chce utéci. Divoce vyhlížející děti mu nahánějí strach. Příliš dějuplné probuzení z bezvědomí.

Aby Max neuteki, pojistily si ho děti provazem, jehož jeden konec přivázaly k Maxově noze, druhý na silný trám. Tohle Max samozřejmě netuší. Vymršťuje se a utíká. Udělá dva kroky a propadne se do hloubky. Ještě že je připoután za nohu. Jinak by z vysoko posazeného vchodu dřevěné chatky dopadl do mělké kaluže pod ním hezky zprudka. Takhle se zastavuje asi dva metry nad hladinou. Ještě poplašeněji než předtím se rozhlíží. Nemá však čas se vzpamatovat. Jedno z dětí přeřeže provaz a Max spadne do vody. Ihned se ale vztyčí; již je připraven odrazit každý útok.

Ale ten nepřichází. Děti ho nechtějí napadnout, spíše se ho trochu bojí. Je to opravdu ten, kdo je má zachránit ?

Lara a Mat, druhý nejstarší hoch skupiny, ovládají ještě řeč, ostatním dětem souvislá mluva činí velké problémy. A tak se slova ujme Lara a vypráví Maxovi jejich historii : letec, kpt. Walker, se svou ženou naložili do letadla houf dětí a uletěli všeobecné zkáze. Ovšem došli pohonné hmoty, tak museli nouzově přistát v poušti. Žena zemřela, kapitán se vydal pěšky hledat pomoc. Slíbil, že se vrátí ... A ty jsi Walker a přišel jsi pro nás. Nuže, odveď nás.

Aby dodaly děti svým slovům vážnosti a pravdivosti, uspořádají

jakýsi bohoslužební rituál. Pomocí slov a pomyslné mystiky vyvolávají obraz kpt. Walkera. Je to postup jimi vymyšlený a prováděný, "vidí" tedy,co chtějí. Ano, ty jsi Walker a musíš nás odtud odvést. Chceme do Města zítřka.

Mat podá Maxovi dokonce diaprohlížečku a pár barevných diapozitivů. Je na nich kpt. Walker se svou manželkou, dětmi, je na nich Město zítřka, město, kam se děti chtějí vrátit.

Max dětem všechna tvrzení vyvrací. Nejsem Walker, jmenuji se Max. Není Město, není letadlo. Zůstaňte tady, zde máte jakous takous šanci peklo na Zemi přežít. Máte tu vodu, zřejmě i dostatek potravy. Nikam nechoďte. Za pouští je zase jen poušť ...

Děti však vlastní v rukou další trumf. Táhnou Maxe směrem do couště. Asi po deseti minutách chůze užaslý Max spatří pískem z poloviny zasypaný letoun. Tak přece existuje ... Existuje, ale stav, v jakém se nachází, dává trumfy i Maxovi : tohle letadlo už nikdy nevzlétne, nikdy se už nehne z místa ani o jeden jediný metr. Věřte mi, zůstaňte v oáze. Nikdo vás zde nenajde.

Většina dětí je ochotna Maxe poslechnout, ale Lara s hrstkou věrných jí i myšlence Města zítřka chce vysněného cíle dosáhnout třeba pěšky. Nepomohou slova, ani výstřely z pušky. Max musí použít násilí, aby Laru zastavil. Pěstí ji omráčí a na noc spoutá.

VIII.

Lara má dost příznivců na to, aby se někdo z nich odvážil svou velitelku v noci osvobodit. Ráno Maxe vzbudí jedno z dětí : Lara s několika dětmi utekla. Co teď ?

Max je muž činu. Sám vidí v oáze možnost bezpečného života, ovšem nyní jsou v nebezpečné blízkosti smrti nevinné a bezbranné děti. Musí za nimi.

"Potřebuji vodu stopaře !" Děti beze slova dají na hromadu všechny své měchy s vodou, z hloučku vystoupí tři stopaři. Vydají se na cestu.

Vzdálenost mezi uprchlíky a pronásledovatelí se zkracuje. Už musí být někde blízko. Max zaslechne křik. Proboha ... ano ... tady někde jsou pohyblivé písky ! Rozeběhne se k místu, odkud křik přichází. Na dně kráteru propadajícího se písku končí živý řetěz dětí. V písku právě mizí jeden chlapec, stejný osud hrozí i Laře. Max zasáhne v poslední chvíli. Laru stačí zachránit, chlapce však z písku již nikdy nikdo nevytáhne ...

Max začíná Laru chápat. Je to přece přirozené, že děti touží po šťastné přítomnosti a budoucnosti. Nesmí jen živořit a bát se, co přijde zítra. Nesmí se jim brát iluze a naděje. Max nesmí dopustit, aby se děti staly schránkami lidské otupělosti, pesimismu, chamtivosti a sobeckosti. Musí udělat všechno pro to, aby se děti do Města zítřka dostaly. Nesmí. Musí.

Jedinou naději vidí v Zemi klidu. Tam je auto, lokomotiva, koleje, vedoucí kamsi v dál.

Hned následující večer spatří v dálce záři světel. Země klidu. Musíme přidat do kroku, abychom v noci všechno stihli.

IX.

Opička se za Maxem dostala ze Země klidu větrací šachtou. Stejnou cestou se Max s dětmi proplíží do jeskyně s prasaty. Stráže uvnitř se cítí naprosto bezpečně, krátí si chvíli hlasitou zábavou, okolí téměř

nevěnují pozornost. Muži v okovech jsou již tak otupělí, že pracují i bez dozoru. Master sedí znaveně a bezmocně v ohrádce, kterou vězniteléumístili mezi prasata. Master dýchá, vidí, slyší, ale těžko se může říci, že věří. Takže jako kdyby nežil. Jediný, kdo věří, je Maxův zachránce. Ten také jako první Maxe ve větracím potrubí spatří.

Moment překvapení je mocný čaroděj. Dovolí jednomu muži v plné síle, deseti dětem, jednomu zbědovanému Otrokovi a jednomu trpaslíkovi, aby přemohli dobře živené a vyzbrojené zabijáky. V jeskyni nenadálý útok přežije jen Mor a jeden ze strážců, který také hned vyběhne varovat ven ostatní.

Vzbouřenci mezitím naskáčou na lokomotivu, Otrok usedne za volant a nastartuje motor. Lokomotiva je důležitou součástí energetického systému Země klidu. Trvá to proto chvíli, než se Otrokovi podaří vydatným přidáváním plynu rozjet železné monstrum a zpřetrhat tak všechny drátové a potrubní spoje.

Venku už je pohotovost. Když lokomotiva prorazí bránu a vydá se velkou rychlostí pryč do pouště, smečka Ženiných pochopů naskáče na vehikly, které mají s autem společný jen název, a jme se opovážlivce pronásledovat. Přidá se k nim i Mor, jenž se záhy stane nejaktivnějším.

Dochází k divoké honičce. Vehikly brzo lokomotivu dohoní, zabíjácí počnou dorážet. Max je na obranu lokomotivy vlastně sám, neboť Otrok je za volantem /navíc je brzy raněn do nohy/, ostatní jsou slabé fyzické konstrukce /naštěstí tento nedostatek umějí nahrazovat důvtipem/. Asi by honičku prohráli, kdyby se neobjevil most. Lokomotiva přes něj po kolejích přejede v pohodě, ovšem auta musí překážku v podobě údolí objíždět. Uprchlíci získají něco náskoku.

Najednou koleje končí. Násep za dvěma nárazníky. Ale co to ? Na náspu stojí malý klučina a mává puškou :

"Kdo pojede dál, je synem smrti," volá. Pak se ovšem zarazí. Na obzoru se objeví pronásledující vehikly. Kluk seběhne z náspu, proběhne mezi dunami a zmizí v kufru polozasypaného auta.

X.

Když Max k autu přiběhne a kufr otevře, klučina tam není. Bodejť by ne, když kufr tvoří vchod do podzemí. Max neváhá a vleze dovnitř, ostatní ho následují. V podzemí potkají - Pilota. Max mu říká, že jestli má letadlo a jestli vzletí, zachrání si život.

Protože pronásledovatelé jsou blízko, nemají děti čas projevovat radost nad vyplněnou tužbou. Letadlo je malé, ale všichni se do něj úspěšně naskládají. Dohromady je jejich hmotnost ovšem tak velká, že letadlo těžko vzletí. Max vyhazuje všechny možné zbytečnosti, leč koná marně. Rozjezdová dráha je krátká. Letec totiž musí zastavit, neboť před ním je strmý sráz. Zbývá jediné - otočit se a rozjet se zpět. To se snad podaří vzlétnout, snad bude rozjezdová dráha dostatečně dlouhá.

Není jim přáno ...

Na obzoru se opět objeví řada aut. Znemožňuje bezpečný průjezd, navíc se rychle blíží.

Mor se přibližuje se svým autem nejrychleji. U Maxovy skupiny je s velkým náskokem první. Maxovi ovšem nedá příliš práce ho zlikvidovat. Vše další je otázkou chvíle.

"Nasedněte a pořádně to rozjeďte. Já pojedu před letadlem a prorazím vám cestu ..."

Úmysl se Maxovi podaří. V řadě přibližujících se vozidel činem, připomínajícím japonské kamikadze, vytvoří mezeru, kterou letadlo projede. Nedaleko za řadou aut se pak vznese a odletí vtřík Městu zítřka ...

XI.

Max před nárazem z auta vyskočí. Dopadne tvrdě, bez zranění se to neobejde. Během chvilky je obklopen pronásledovateli v čele se Ženou. Kupodivu Žena zabrání likvidaci zraněného; jen prohodí :

"Sbohem, vojáku ... škoda ..."

Max zůstane znovu sám. Opuštěný. Ale živý. Budeme svědky dalšího jeho dobrodružství ? Možná. Jisté je jen to, že Max znovu umožnil skupince lidí na zničené planetě dojít do míst, kde přežije. Kde přežije v bezpečí, relativně šťastně. Umožnil jim dojít do Města zítřka, i když do Města v troskách.

XII.

Lara sedí před velkou skupinou lidí a vypráví jim tuto historii jako legendu jejich putování.

"Obnovení slávy Města zítřka není významné jen pro nás, ale pro všechny, kdož ještě žijí. Musíme vždy mít před očima to, co tenhle svět prožil, a nedopustit nikdy víc nic podobného."

Lidé shromáždění kolem Lary jsou různého věku. Je na nich vidět, že svůj návrat k lidství myslí vážně; že s ním již začali, i když na sobě mají stále jen kůže.

XIII.

Z ptačího pohledu lze spatřit, jak se pomalu rozevěcí světla v oknech polozbořených mrakodrapů ne různých místech Města zítřka.

- - - - - -

Setkáváme-li se s filmy, které nesou za svým názvem hrdá označení vyšších římských číslic než I., přistupujeme k nim s určitým despektem a s přirozenou samozřejmostí je srovnáváme s předchozími díly. Nejinak dopadl i Mad Max III. Mnozí, kdož jej shlédli, obvinili tvůrce ze schématičnosti, ještě větší brutality a ohranosti námětu, někteří další byli zase toho názoru, že se zvyšujícím pořadím v hierarchii mad-maxovských dílů se zlepšuje i kvalita.

Snad je to projev alibismu, ale já zastávám oboustranně zaměřená stanoviska. Filmu Mad Max III. nelze upřít dramatičnost a napínavost děje, několikrát i vypointovanost dílčích zápletek, vděčný divák se tu a tam i dobře pobaví, producenti nešetřili na financích pro výpravu filmu, chci také pochválit hudbu, která se stala ozdobou filmu.

Autoři se také osvědčili v tvorbě přerůzných charakterů postav; bohužel, jen v záporné oblasti. Zřejmě jejich pesimistické názory na budoucí svět vyřadily ty kladňasy, které by právě budoucnost moc a moc potřebovala /při nejlepší vůli a přes sympatie, které k Maxovi chovám, ho nemohu za kladného hrdinu v pravém slova smyslu považovat/.

Jak krásně by se popisovala závěrečná scéna honičky lokomotivy s přesilou různých zázrakem jedoucích vehiklů. Bohužel, bylo by to no-

šení dříví do lesa, protože téměř podobnou scénu jsme viděli i v závěru Mad Maxe II. /zejména zmrtvýchvatání Mora/; proto také ty vlastně oprávněné názory na schématičnost. Autoři se ovšem nemusí stydět sami. Vzpomeňte si např. na filmy s Bud Spencerem a Terence Hillem v hlavních rolích; v nich se také vždy na závěr strhla divoká rvačka, trvající tak pět až deset minut. A nikdo z diváků nezaprotestoval ... Skutečnost, že Max pomohl dětem dosáhnout cíle, ale sám je nenásledoval a nevzepřel se osudu osamocenosti, také příliš připomínal poslední minuty předchozího dílu zatímtrilogie.

Šílený Max přežil příběh třetího dílu. O přípravách či již realizovaném natáčení 4. pokračování zatím zprávy neproskočily. Ostatně projektů s vyšším počtem dílů než 3 není mnoho : Planeta opic /5 dílů/ skončila fiaskem, Star Trek nebude svým čtvrtým dílem taky asi moc objevný. George Miller tedy zřejmě nechce riskovat; nebo má v šuplíku pro nás všechny příjemné překvapení ?!?!

Standa a Vašek Čermákovi

LIKVIDÁTOŘI

Film "Likvidátoři" vypráví o těch, které nazýváme mandroidy. Mandroid je směs člověka a robota, je to nově stvořený Prometheus ze zbytků pilota, spadlého z nebe do mexického lesa. V příběhu se navíc objevují šílení vědci, kteří sní o cestování v čase a vesmíru; jeden z nich si přeje podstoupit to riziko a stát se dokonce římským imperátorem. A Řím v době své největší slávy se objevuje před očima diváků díky filmovému kouzlu i díky kouzlu tohoto vědce.

Snímek "Likvidátoři" režíroval Peter Mannogian na námět Dannyho Bilsona a Paula De Meo, za kamerou stál Mac Ahlberg, před ním Andrew Prine, Denise Crosby a Patrick Reynolds se starali, aby bylo co snímat.

/vybráno z právě došlé pošty od našeho zahraničního dopisovatele/

KRÁTKÉ SPOJENÍ

Originální název : Short Circuit
Země vzniku : USA, 1986
Kamera : Nick McLean
Scénář : Steve Wilson, Brent Maddock
Design robota č.5 : Syd Mead
Hudba : David Shire
Režie : John Badham
Hrají : Ally Sheedy, Steve Guttenberg,
Fisher Stevens, Penny Stanton aj.

Vypadá jako kříženec sekačky na trávu s vysavačem. Na pohyblivém pásovém podvozku trůní ocelový podstavec, zakončený úžasným kloubovým mechanizmem. Jeho hlava skoro připomíná svou velikostí krabici na boty; představu narušuje pouze pár periskopických očí.

Jeden z prvních záběrů filmu patří zelené, svěže vyhlížející louce se spoustou červených květin. O několik sekund později je toto idylické zákoutí zplanýrováno těžkými tanky. Na území počítačové firmy Nova právě probíhá před zraky pozvaných hostí z různých výzkumných i zbrojních podniků demonstrační ukázka. Konvenční zbraně, zastoupené tanky, se utkávají s válečnými roboty, osazenými pěti lasery. Smrtí a ničením naprogramovaní roboti brzy promění tanky v prach a popel.

Přižene se bouřka.

Společnost se přesune do přijímací haly, kde jsou jednak servírovány všechny komponenty připravené recepce, jednak zde roboti pokračují v předvádění svých "užitečných" vlastností a funkcí. Najednou se stane něco nečekaného : robot č.5 je zasažen bleskem, což v jeho elektronických útrobách vyvolá krátké spojení.

Pomatený robot se vydá na dlouhou pouť. Zastaví se až u Stephanie. Ta ho zprvu pokládá za hosta z vesmíru, ale potom najde pozemský vyhlížející označení výrobku firmy Nova.

Od této chvíle se stanou Stephanie a její neobyčejný host velkými přáteli. Dívka samozřejmě neví, že její nový kamarád byl původně sestrojen coby ultranebezpečné zbraň. Zodpovídá č.5 všelijaké zvědavé otázky, mj. mu vysvětlí obsah pojmu život a příroda. To způsobí, že se robot-zabiják přepoluje na pacifistické smýšlení. Lidské pocity, jako strach, obavy, láska, mu již nejsou cizí. /např. pohled na koupající se Stephanii v něm vyvolé elektronickou myšlenku "Oh, prime software"/

Zmizení č.5 vyvolá v zodpovědných činitelích Novy i armády paniku. Jímá je hrůza, když si představí, že by robot mohl přijít na myšlenku všechno kolem sebe účinným laserem proměnit v sálající plameny. Zahajují proto na č.5 divoký lov, jehož se účastní i konstruktér č.5, Crosby, a jeho indický asistent Ben Ghabutiyah. Chronicky cholerickému generálu Schröderovi se sice podaří č.5 objevit, ale robot rafinovaným trikem opět zmizí...

Režisér Badham představuje Schrödera jako komickou karikaturu nafoukence, který vidí v každém civilistovi potencionálního spiklence. Chování konstruktéra Crosbyho generálovo tradiční podezření jen posiluje. Dobromyslný vynálezce by chtěl stavět superroboty jen pro obyčejně lidské účely, jenže je nucen svůj patent poskytnout armádě ...

Schröder tuší, kde se Č.5 se svými dvěma lidskými ochránci skrývá a připravuje velký útok. Č.5 se ztratí v kouři vybuchujících dělostřeleckých granátů, v oblacích prachu, zvýřených nízkoletícími vrtulníky. Ale jak se na každou pořádnou "pohádku" sluší a patří, v poslední chvíli všechno dobře dopadne.

John Badham natočil za 15 miliónů dolarů film /velice akční komedii/ s naprosto jasným ideovým vyzněním : láska místo války. A toto poselství má u diváků velký ohlas, dokazovaný jasným, i když tvrdě ekonomickým, hlediskem : za první týden promítání v USA vydělalo Krátké spojení 5 miliónů dolarů.

Režisér se zřejmě zhlédl v mladé herečce Ally Sheedyové, neboť ji ve svém filmu Krátké spojení obsadil již do druhé role; tu první vytvořila v Badhamových Wargames. Navíc ji budeme mít možnost vidět ještě v jiném SF filmu - v Runaway Michaela Crichtona.

Na závěr malý pohled do budoucnosti : scénáristé Steve Wilson a Brent Maddock po Krátkém spojení napsali scénář pro Stevena Spielberga. Dočasný název zní Ghostdad /Otec duchů/, ovšem o obsahu se zatím tajemně mlčí.

podle časopisu Cinema 8/86
zpracoval Standa Čermák

MĚSÍČNÍ DUHA

S ŠVACHOUČEK

Originální název : Lunnaja raduga
Země vzniku : SSSR, 1983
Scénář : V. Ježov, Andrej Jermaš
Režie : Andrej Jermaš
Hrají : Vladimír Gostuchin, Igor Starygin, Vasilij Livanov, Jurij Solomin, Vladimír Kenigson, Georgij Taratorkin, Natalija Sajková, Gediminas Girdvajnis aj.

Mladý výsadkář Frank Pauling je zařazen do elitní pátrací skupiny Kosmické bezpečnosti. Důvodem jeho pověření je příbuzenský vztah s Davem Nortonem, který je jedním z hlavních objektů zájmu skupiny. Pauling je povolán přímo ze cvičného polygonu na zasedání skupiny. Na jednání se rekapituluje celé historie objevení podivných možností některých kosmonautů. Vylučovací metodou se zjistí, že kromě Kizimova, který svou abnormalitu přiznal (ale odmítl spolupráci na výzkumu jeho odchylek), existují i ostatní stejně zařazení jedinci, kteří patří k účastníkům výsadku na Oberon. Při akci zahynula řada lidí, zachránění získali podivné nelidské schopnosti. Jejich projevy jsou různé. Společnou zůstává jen tzv. Černá stopa, tmavý obrazec, který zbyde na obrazovce barevného televizoru, když si kosmonaut-mutant ve chvíli rozrušení uleví energetickým výbojem přes přístroj.

Při sledování stop se probírají různá Nortonova dobrodružství. Ukáže se, že jeho schopnosti přinesly lidstvu nemalý užitek, když na Merkuru, zřejmě díky své citlivosti na elektrické pole, vytyčil bezpečnou cestu mezi základnou a rudným dolem. Současně se ovšem objevují i znepokojivé a nepochopitelné náznaky, že s Nortonovou přítomností souvisí zjevování se jakýchsi přízraků zahynulých kosmonautů. V této chvíli Pauling pochopí, že celé retrospektiva se dělá kvůli němu. Má totiž jako Nortonův švagr volný přístup do jeho domu. Dostane za úkol přemluvit Davida k tomu, aby se dal dobrovolně k dispozici vědeckému bádání a umožnil tak zjistit, zda jeho nové schopnosti nejsou lidstvu nebezpečné či zda by se nedaly nějak využít.

Při návštěvě však u Davida Pauling narazí na tvrdý odpor. Norton zpočátku tvrdí, že se jedná o omyl. Když se ale rozruší, přestane se ovládat. Aby získal sebekontrolu, nezbyde mu nic jiného, než se vybít přes televizor. Frank Pauling tak jako první člověk vidí, jak vzniká Černá stopa. Norton nemůže dále zapírat, avšak trvá na tom, že jeho schopnosti nejsou lidstvu nijak nebezpečné. Nechce se stát laboratorní krysou. Chce žít jako člověk a je odhodlán za toto právo bojovat. Frank svého švagra chápe, ale odchá-

zí se vzpomínkami na zóny kosmické izolace, kde dožívají oběti neprobádaných úskalí kosmu. Rozumí Davidovi, ale jeho profese ho zavazuje k tomu, aby se postavil proti příbuznému; musí mít především na mysli nebezpečí, které může znamenat takový mutant pro lidstvo jako celek.

Film je diplomovou prací mladého sovětského režiséra Andreje Jermaše. Zfilmování úspěšné knihy Sergeje Pavlova nemohlo pochopitelně přinést takovou šíři efektů, jakou používal autor literární předlohy. Režisér musel všechno, co chtěl na plátně ukázat, nejdříve nějak postavit nebo trikem zaměnit za model. Výsledkem je dojem, že film přes všechno úsilí zůstává knize mnoho dlužen.

Na druhé straně je třeba vidět, že přes místy nesouvislý tok děje se tvůrcům podařilo celkem dobře zkrátit předlohu pro potřeby filmu. Přičemž hlavní myšlenka samozřejmě zůstala zachována. Pro diváka, který nezná knižní předlohu, je film poměrně zajímavým dílem. Jako člověk, který knihu četl, si však nejsem jist, zdali je vše divákovi naprosto srozumitelné.

Závěrem bych řekl, že mne velmi překvapilo, že film Měsíční duha je diplomovou prací. Myslím, že v takovém případě se jedná o skutečně dobrý začátek tvorby režiséra a těším se na další filmy, které budou následovat a budou mít za dvojtečkou za "režie" jméno Andrej Jermaš.

POLYGON

S. ŠVACHOUČEK

Země vzniku : SSSR
Scénář : Sever Gansovskij
Výtvarník : Barinová
Režie : A. Petrov
Animace : Zarubin

Na ostrově v Polynésii se rychle a efektivně staví provizorní základna pro vojenské zkoušky. Domorodci spěšně opouštějí ostrov. Když jsou práce dokončeny, Inženýr předvádí skupině vojenských odborníků svou novou zbraň. Jedná se o tank řízený biotoky mozku nepřítele. Při první ukázce předvedl Inženýr plukovníkovi a jeho doprovodu, že tank nelze zničit žádnou protitankovou střelou ani jinou řízenou raketou, protože jeho elektronika sleduje postup zaměřování podle myšlenek protivníka a okamžitě uhýbá. Pocitům agresivity odpovídají okamžité úhybné manévry stroje. Po ostřelování celou pláň pokrývají krátery výbuchů, tank je však nepoškozen.

Plukovník dává povel k vyzkoušení druhé fáze činnosti stroje;

Inženýr přepne režim práce. Všichni se vydají na oběd, aby pokračovali ve zkouškách odpoledne. Při jídle Inženýr poznamená, že jeho jediný syn padl v nesmyslné válce o kolonie. Jeho zázračné zbraň se má stát nástrojem, který pomstí smrt syna. Inženýr připomene vojákům, že tank začne útočit, jakmile zachytí pocit strachu protivníka a že kantýna je v dostřelu jeho děla. Pak odejde ven.

Vojáci se na sebe podívají a rozprchnou se. Kantýna je smetena prvním zásahem, v jejích troskách umírá plukovník. Inženýr mu jako jedinou pomoc předá medaili, kterou posmrtně dostal jeho syn. Mezitím umírají ostatní. Jejich snaha doběhnout ke zbraním je marná. Po celé pláži vybuchují granáty a hoří transportéry raket a samohybné dělo. Jen major, který nejrychleji pochopil pravidla hry, se schoval do protitankového příkopu. Tam je bezpečný , protože tank nemůže sklopit hlaveň tak nízko. Sotva ho ale napadne, že by proti němu mohl tank použít pásy, stroj přijede a začne se nad příkopem točit. Protože úkryt je vybudován pečlivě, je tato akce bez výsledku. V té chvíli majora napadne, že kdyby měl ruční granát ...

Tanku stačí pouhá myšlenka, aby se dal na ústup. Major běží za ním opojen poznáním, že stačí se stroje nebát-a není nebezpečný. Když major zažene tank až k vodě, oba se zastaví. Po chvíli si major uvědomí, že kdyby se tady tank pokusil rozdrtit jej pásy, neměl by se kam schovat. Tato myšlenka uvede tank v činnost.

Inženýr dojatě vzpomíná na svého synka, kterého konečně pomstil. Když se ale pokusí tank vypnout, mimovolně sám před ním pocítí strach. Stroj jej zažene do moře a ukončí jeho život přesným výstřelem z děla.

Po nějakém čase ke břehu ostrova zavítá válečná loď. Pískem zavátý tank je již součástí idylické krajiny, kde si hrají domorodé děti. Kapitán dá pro jistotu příkaz tank zničit raketou. Stroj zachytí obavy velitele lodi a zasáhne přesným výstřelem raketu, která se teprve sune na rampu.

Domorodci na ostrově s úžasem hledí na hořící loď. Marně pátrají po čistém nebi, hledají blesk, který ji zničil.

Krátký film Polygon uvedla v červnu na svém prvním programu sovětská televize. Jedná se o výjimečně zdařilý snímek, který zaujme nejen dobře načasovaným a vypointovaným dějem (k němuž bychom našli jistě řadu podobných příkladů), ale i zajímavou kresbou, která má v sobě při decentním vyjádření přímo comicsovou dynamiku. Protože by hodnocení filmu nemělo být delší než film samotný, řekl bych prostě, že Polygon je kreslený SF film na skutečně světové úrovni, což zajistil nejen známý spisovatel jako autor námětu, ale i dobrý výtvarník a citlivá práce animátorů.

Redakce čtenářům

Přiblížil se konec roku, dny se zkracují, počasí sychraví. Třeba vám listopadové číslo SR zpříjemní chvíle uvedenými aspekty prodloužené.

Na dnešním čísle s námi opět spolupracovalo mnoho externistů : Petr Sůkeník si dal záležet na titulní straně, Slávek Švachouček to se zpracováváním sovětské SF myslí opravdu vážně, náš zahraniční dopisovatel z Buenos Aires poskytl informace k napsání Mad Maxe III. a Likvidátorů. Posledně jmenovaný článek nechť je považován za součást rubriky Co se kde šustlo.

Kartiček jste našli po dlouhé době opět osm. Čtyři z nich se týkají obsahu listopadového čísla, čtyři jsou doplňkem do ucelenosti rozmnožovaných archů. Kartičku k filmu Měsíční duha přineseme v co nejbližší době.

RSR

OBSAH

Upír z Feratu /Standa Čermák/ 2
Mad Max III. /Standa a Vašek Čermákovi/ 5
Likvidátoři /od našeho zahraničního zpravodaje/ 14
Krátké spojení /Standa Čermák/ 15
Měsíční duha /Stanislav Švachouček/ 17
Polygon /Stanislav Švachouček/ 18
Obsah 20

SVĚTELNÉ ROKY - Filmově-literární revue pro problematiku SF.
vydává Scifia of C.A.P. & company KSPVTU v nakladatelství Belletrix. Příspěvky posílejte na adresu redakce. Nevyžádané rukopisy se nevracejí. Objednávky zajišťuje výhradně redakce.
veškeré autorská práva vyhrazena.
Výhradně pro vnitřní potřebu. ZDARMA. Číslo bylo dáno do tisku 23.11.1986. Vyšlo v listopadu '86. Náklad 8 výtisků.
Listopad 1986

© RSR 1986

CO JSEM TO UDĚLAL?
NE! TAKHLE JSEM TO NECHTĚL!
OMG! BRATŘI!
TO... TO JE MI LÍTO, ALENI! DOUFAL JSEM ŽE SKONČÍM DO STUDENÉ VODY JAKOŽE U NÁS DŘÍV, Z TEBE UDĚLÁM STARÉHO PICHTĚLA!
DOBŘE, DOVEZU TĚ DOMŮ. TÁM BUDEŠ ŽÍT KLIDNĚ DO TÉ DOBY, KDY NA ZEMI PŘISTANOU
KO-DANOVÉ!
KO-DANOVÉ NA ZEMI? MÁMA, MAGGIE, LOUIS A MÍ PŘÁTELÉ JAKO OTROCI KUKLA A KO-DAN?
NIKDY!
AK., GRIGU! CO ŘÍKÁŠ TOMU, KDYBYCHOM SI V TEMNÉ JESKYNI ZAHRÁLI NA SCHOVÁVANOU!?
PROSTĚ POČKÁME, AŽ FLOTILA POLETÍ KOLEM, A PAK JE NAPADNEME ZEZADU!!!
VÝBORNÝ PLÁN, ALE TY PŘEDPOKLÁDÁŠ, NAŠE PROTIVNÍKY!
TI MĚLI TOTIŽ ÚPLNĚ STEJNÝ NÁPAD!

MĚL-LI ALEB DOSUD MÝJAKÉ POCHYBNOSTI, TAK TEN JE DOKONALE ZAPLAŠIL. KONEČNĚ, NEZDÁ O MÁLO,...
NAR-ROOM
.. TOTIŽ O JEHO ŽIVOT!!
NO, GRIGU, JSI SE MNOU TEĎ SPOKOJENÝ?
MNOHO SVĚTELNÝCH LET VZDÁLENI... NIKDO Z LIDÍ NA ZEMI NEMÁ ANI NEJMENŠÍ TUŠENÍ JAKÉ NEBEZPEČÍ PLANETĚ HROZÍ. ANI MAGGIE, ANI TED MÁTELE – NIKDO NA SILVER LAKE...
ZNEMADAMI SE THOU BUĎ POUČISTA. NIKDO MU NEZPOROVAL – – A NIKDO, VĚŘTE, ŽE NIKDO...
... TEDY NEVIDÍ V JEHO RUCE ZBRAŇ, KTERÁ MÁTEMU ŽIVOTU SVÝM VZHLEDEM JE NEBEZPEČÍ
CO JE S TEBOU, ALEXI? JSI TADY, U MNĚ, ALE JÁ MÁM POCIT,...
..JAKO BYS BYL NEKDE DALEKO!

NEZNOSTI – TO JSOU PRO ALEXE, PŘESNĚJI ŘEČENO, PRO JEHO BÝVALOU DVOJNIČKU, NOVÉ ZKUŠENOSTI. ZATÍM JE SCHOPEN DĚLAT POUZE TO, CO OKOLNÍKA NEBO OBSLOUHUJÍCÍ VE SVÝCH OKOLÍ...
ŽÁDNÁ JINÁ DÍVKA, PRO MNE NEZNAMENÁ TOLIK, CO TY, MI-LÁČKU!
UDĚLEJ MI TO, JACKU!
ŽÁDNÁ JINÁ DÍVKA! PRO MNE NEZNAMENÁ TOLIK, CO TY, MILÁČKU!
„JINÁ DÍVKA"? CO TO MÁ ZNAMENAT, ALEXI?
MÁM TI TO UDĚLAT?
JAK TO SE MNOU MLUVÍŠ?
MAGGIE, POČKEJ! POSLOUCHEJ MĚ, MAGGIE...
JÁ NE- JSEM ALEX BOGAN!
ALEXI BOGANE, UŽ TĚ NIKDY NECHCI VIDĚT!!
AAAHHHHH!
POLICE
KRYJ SE, MAGGIE!
SKŘEK!

ON...ON TĚ TREFIL, ALEXI!
NEJSEM ALEXI!! POUZE JEHO BETA DVOJNÍK!
ALEX BOJUJE NYNÍ NA STRANĚ STAR WARGUE PROTI ZLÝM KO-DANŮM!
JE... JÁ POJ-VEZU DOKTO-RA, A-LEXI!
K ČERTU! JÁ JSEM BETA - ROBOT !!
A TOHOHLE ZABIJÁKA MUSÍM ZASTAVIT DŘÍV, NEŽ POŠLE ZPRÁ-VU, ŽE ALEX VŮBEC NA ZEMI NENÍ!
ALEXI... EH, BETO, KDO VLASTNĚ JSI? POZDĚJI, PŮJDU S TEBOU!
ROGANE, TY ZLO-DĚJI! POČKEJ, TOMAS, TI NEPROJDE!
KRRRRRRRRR
NA RYLOSKÝCH HRANICÍCH...
VÍŘ PŘI-, PRAVENO K ÚTOKU!

Short Circuit	USA	1986	1	1

Režie: John Badham

Scénář: Steve Wilson, Brend Maddock

Kamera: Nick McLean

Hudba: David Shire

Zvl.efekty: Chuck Gaspar, Erik Allard aj.

Hrají:

Ally Sheedy, Steve Guttenberg, Fisher Stevens aj.

Vypadá jako kříženec sekačky na trávu s vysavačem. Na pohyblivém pásovém podvozku trůní ocelový podstavec, zakončený úžasným kloubovým mechanismem. Jeho hlava připomíná svou velikostí krabici na boty; představu narušují pouze periskopické oči.

Upír z Feratu	ČSSR	1981	1	1

Režie: Juraj Herz

Scénář: Jan Fleischer + R

Kamera: Richard Valenta

Hudba: Petr Hapka

Zvl.efekty: nebyly potřeba

Hrají:

Jiří Menzel, Dáša Veškrnová, Jana Březková aj.

Film natočil režisér Herz na motivy povídky Josefa Nesvadby "Upír LTD" zcela volným způsobem. Vytvořil tak film v čs. kinematografii téměř výjimečný - horror.

Vetřelec	GB	1979	1	1

Režie: Ridley Scott
Scénář: Dan O´Bannon
Kamera: Derek Vanlint
Hudba:
Zvl.efekty:

Hrají:
Tom Skerritt, Ian Holm, Sigourney Weaver, Harry Dean Stanton, Yaphett Kotto, John Hurt aj.

Posádka kosmické lodi Nostromo se vrací na Zemi. Cestou je zadrží signály SOS. Část posádky přistane na planetě, odkud vysílání přichází. Zde se dostane jeden její člen, Kane, do kontaktu s mimozemským organismem, který se spolu s ním dostane na Nostromo.

Což takhle dát si špenát	ČSSR	1977	1	1

Režie: Václav Vorlíček
Scénář: Miloš Macourek
Kamera: František Uldrych
Hudba: Karel Svoboda, F.R.Čech
Zvl.efekty:

Hrají:
Vladimír Menšík, Jiří Sovák, Iva Janžurová, František Filipovský aj.

Typická česká komedie, obohacená prvkem SF, kterým je existence omlazovacího přístroje, sestrojeného na základě nejmodernějších vědeckých poznatků.

Celá posádka se ocitne v nebezpečí života, neboť mimozemský organismus je mimořádně agresivní.

Film se celý odehrává na palubě lodi Nostromo /s výjimkou asi prvních patnácti minut/, je proto náročný na stavbu i vzhled interiérů. Autoři této součásti filmu se své úlohy zhostili na výbornou, stejně jako režisér, scénárista a herečtí představitelé. Film Vetřelec se stal klasickým dílem svého žánru, přestože v sobě spojuje prvek SF s horrorem.

V roce 1986 dokončil režisér James Cameron podle vlastního scénáře film Vetřelci, který přímo navazuje na Vetřelce Scottova. V hlavní roli se znovu objevila Sigourney Weaverová.

V centru příběhu stojí dvojice drobných podvodníčků, kteří díky své manuální zručnosti ve spojení s uměním přemístit některé věci od jednoho majitele ke druhému bez povolení toho prvního prožijí neobyčejné příhody : nejprve o čtyřicet let omládnou, pak zase o šedesát zestárnou.

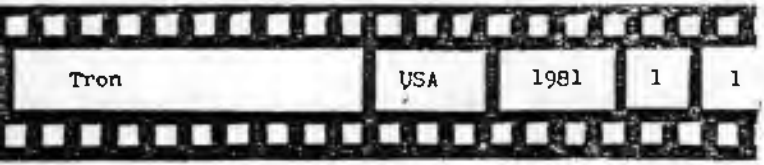
Film je plný komických situací, podepřených vynikajícími hereckými výkony nejlepších českých komiků druhé poloviny dvacátého století. Nad tyto výkony potom činí Iva Janžurová, která zahrála "dospělé" mimino excelentním způsobem.

Byla řeč o hlavním hrdinovi filmu Krátké spojení. Je jím robot č.5, vyrobený firmou Nova pro militaristické použití. Blesk způsobí však zkrat v robotově zapojení, robot se zaběhne k půvabné Stephanii, která ho nevědomky předělá na antimilitaristický stroj.

Badham natočil tento film ve stylu komedie, místy až crazy. Zvolil si ústřední téma : místo války lásko. A divákům se zpracování líbí : za první týden promítání v USA vydělalo Krátké spojení 5 milionů dolarů.

Film vypráví příběh doktora "ze sanitek", který přijde na stopu velice podivnému konání automobilové firmy Ferat. Ta zkonstruovala automobil, který jezdí na krev svého řidiče. Doktor Mrázek je svědkem jedné nehody, kterou způsobí vyčerpaná řidička Feratu. Od té doby nelituje času ani námahy, aby přišel záležitosti na kloub.

Film je poplatný Herzovu filmovému rukopisu, mnohé je v něm pouze naznačeno, mnohé nevysloveno, divák si musí mnohé domýšlet.

Režie: Steven Lisberger

Scénář: Steven Lisberger

Kamera: Bruce Logen

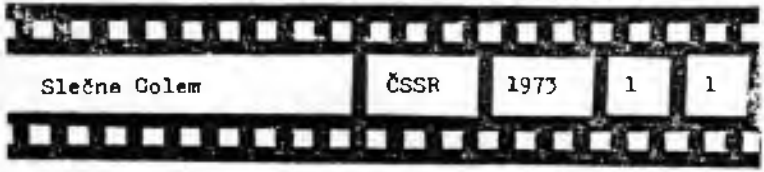
Hudba: Michael Fremer

Zvl. efekty:

Hrají:

Jeff Bridges, Barnard Hüdgés, David Warner aj.

Nepočítáme-li film Svět západu, je Tron prvním celovečerním snímkem, na jehož výrobě se valnou měrou podílel počítač. Film se odehrává svým dějem převážně ve vnitřním světě počítače. V něm pohybující se herci znázorňují programy; jediným reálným snímaným prvkem jsou jejich obličeje - všechno ostatní v tomto bizar-

Režie: Jaroslav Balík

Scénář: Josef Nesvadba

Kamera: Josef Illík

Hudba: Karel Mareš

Zvl. efekty:

Hrají:

Jana Brejchová, Jan Tříska, Marie Rosůlková, Josef Somr, Martin Růžek aj.

Děj filmu nás zavádí do dvacátých let dvacátého století, do doby, kdy technické vynálezy přivádějí lidstvo v nadšení a úžas. Zájem o rozvíjející se techniku ovzbuzoval vynálezce ke stále fantastičtějším úvahám koncepcím.

Mad Max II.	Austrálie	1981	1	1

Režie: George Miller

Scénář: Terry Hayes, Brian Hannant + R

Kamera: Dean Semler

Hudba: Brian May

Hrají: Mel Gibson, Max Phipps, Vernon Wells, Emil Minty aj.

Zvl.efekty:

Již druhý díl ze série o tzv. šíleném Maxovi. V prvním díle, který ve své podstatě nebyl ani SF, mladému policistovi chuligáni zabijí ženu a malého syna. Zdrcený muž se vydá na cestu pomsty, stane se z něj pro zbytek života samotář, který je ochoten

Mad Max III.	Austrálie	1985	1	1

Režie: George Miller, George Ogilvie

Scénář: Terry Hayes + R

Kamera: Dean Semler

Hudba: Maurice Jarre

Zvl.efekty: Mike Wood

Hrají: Mel Gibson, Tina Turner, Helen Buday, Frank Thring, Bruce Spence, Robert Grubb aj.

Třetí díl série filmů o tzv. šíleném Maxovi. Max se při svém samotářském putování dostává do skalního města, ve kterém pevnou rukou vládne žena. Její moc tkví v tom, že vládne výrobou elektrické energie.

a schopen bojovat o holý život s jakoukoliv přesilou. Příležitost k tomu dostane hned v úvodu druhého dílu.
Po válce /jaké, není výslovně řečeno; kde se film odehrává, také není příliš jasné/ je největším bohatstvím benzín a nafta. Kdo ji vlastní, může se pohybovat zdevastovaným světem, což mu pomáhá přežít. Max se dostane na místo, na kterém skupina lidí brání naleziště ropy před nájezdy bandy, která se neštítí žádných prostředků k získání toho, co jí nepatří. Po počátečních projevech nedůvěry se zkušený Max ujme velení skupiny a vede je do rozhodujícího boje, který má zubožným lidem otevřít cestu k moři, ke krajině, kde je život snadnější a optimističtější ...

Tedy : myslí si to. Ve sloji, kde se energie získává z odpadu z chovu prasat, má výrobu pod palcem trpasličí člověk. A právě na jeho odstranění si Žena najme Maxe. On je jediný, kdo je schopen přemoci Blastera, což je nepřemožitelný věrný strážce inteligentního Mastera. Max sice souboj vyhraje, ale zdráhá se ho zakončit smrtí protivníka. Tím ztratí důvěru Ženina "dvora" a je vyhoštěn z města do pouště, aby zde zemřel. Ale v poušti se Max setká se skupinou dětí, které marně čekají na kapitána-letce, který je má dopravit letadlem do oblasti, kde snadno přežijí. Max by nyní měl převzít úlohu tohoto letce ...

Ženu hraje Tina Turner, světoznámá zpěvačka, která zároveň nazpívala průvodní píseň. Ta se stala disco-hitem a dlouho lámala žebříčkové rekordy.

ním světě nafilmoval počítač.

Ve středu děje stojí osud programátora Flynna, kterého do sebe vtáhne vzbouřený počítač firmy Encom a nutí ho, aby hájil jeho zájmy. Flynn s pomocí sebou vytvořeného programu Tron svádí gladiátorské boje, aby se dostal k řídící jednotce a zastavil nebezpečný samostatný rozvoj uměle inteligentního stroje.

Film sice dívácky propadl, kritika ho také nepřijalo právě vlídně, ale znamenal pro rozvoj filmu nemalý krok kupředu.

Hlavními hrdiny příběhu jsou dívka Věra /utíká před penízechtivým otcem-továrníkem ,který ji chce výhodně provdat/ a mladík Petr, jemuž se podaří přijít na princip vytváření umělého člověka klonováním. Vytvořený umělý člověk je sice své živé "předloze" k nerozeznání podoben, ale pouze fyzicky. Duševně se jedná o zcela nepoužitelný exemplář ...

Film zpracovává myšlenku odpovědnosti vědce za učiněný objev; zdůrazňuje fakt, že lidstvo ještě nedorostlo pro mírové využití jakýchkoliv převratných vynálezů.